

tænker ikke specielt paa den, vi har i Øjeblikket, men i det hele taget forlade en Ordning —, hvormed man kan præstere et Forsvar for Landet. De vekslende Tider stiller ulige Krav i saa Henseende. Spændte Situationer efterfølges jo af afslappede, hvor Kravene vil være mindre. Vi fik saaledes en ny Ordning i 1922 som Følge af den da afslappede Situation, og man mente desuden, at de økonomiske Forhold krævede, at vi søgte at spare, hvor spares kunde — og de økonomiske Forhold var saa sandt heller ikke gode efter den radikale Regerings Tid. Den nye Ordning frembyder da ogsaa stadig en betydelig Besparelse paa de militære Budgetter. De Erfaringer, der var indhøstet under Krigen med Ordningen af 1909, viste jo, at der var Mangler baade ved Hærens Inddeling, dens Garnisonering og dens Bevæbning, saaledes at Forbedringer var ønskelige. Det var saadanne Forbedringer, man søgte at naa ved Ordningen af 1922. Atter i disse Dage er der kommet Krav frem om Nedsættelse af de militære Udgifter, bl. a. i et Forslag, som den højtærede Forsvarsminister har fremsat i det andet høje Ting. Den økonomiske Situation er jo ganske vist ogsaa saa tryk-kende, at Besparelser vil være i høj Grad ønskelige; men de bør ikke ske paa en enkelt Konto, de maa gennemføres over hele Linien, og de maa være af en saadan Art, at man ikke derved ødelægger de forskellige Institutioner. Kan der paapeges Besparelser, som ikke ødelægger den bestaaende Hærordning, eller Udgifter, hvis Udsættelse er forsvarlig, ja, saa vil de ogsaa kunne tages under Overvejelse af det Parti, jeg tilhører.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte i sin Fremsættelsestale, som jeg synes nærmest lignede en Vælgermødetale, at han haabede, der ikke blev Krig mere; men det var jo noget, man ikke var sikker paa, den højtærede Minister kunde ikke garantere, at Krig udeblev. Ikke desto mindre har den højtærede Forsvarsminister nu besluttet sig til — og det prises jo i høje Toner af hans Parti — at tage det usædvanlige Skridt at ville gøre Danmark til et Foregangsland ogsaa paa dette Omraade; vi er jo heldigvis Foregangsland paa andre Omraader, men den højtærede Forsvarsminister og hans Regering vil nu gøre os til Foregangsland ogsaa paa dette Omraade. Man kunde have ventet, at den højtærede Forsvarsminister vilde have sagt: Der skal komme en Nedrustningskonference, og hvis den kommer til det Resultat, at de forskellige Landes Rustninger kan

nedsættes til næsten ingenting, saa vil jeg ogsaa komme med et Forslag i den Retning. Men saadan har den højtærede Forsvarsminister ikke sagt, nej, han fremsætter sit Forslag ganske dristig, med en uhyre Selvfølelse og med Mangel paa Ansvarsfølelse — og Ansvarsfølelse synes jeg dog, en dansk Minister maatte have.

Medens man i Folketinget, saa vidt jeg har kunnet følge Forhandlingerne, ikke har lagt saa megen Vægt paa, hvad den højtærede Forsvarsminister udtalte — man har i ham set det socialdemokratiske Partis Agitator for Afrustningen —, har man været saa meget mere spændt paa, hvad den højtærede Udenrigsminister vilde sige, om han vilde sige god for den Ordning, man her vilde ind paa. Man har nemlig ræsonneret som saa: den højtærede Udenrigsminister kommer i Berøring med Repræsentanterne for de andre Lande, han har dels ved sit eget grundige Kendskab til Diplomatiets, dels ved Indberetninger fra Gesandterne haft Lejlighed til at se, hvordan Stemningen var og vilde blive mod Danmark, hvis man gennemførte et saadant Forslag. Det varede meget længe, inden den højtærede Udenrigsminister var til at formaa til at udtale sig om dette Spørgsmaal, men under første Behandling af Forslaget sidste Aar den 10. December udtalte den højtærede Minister: „Skulde der ved disse Forhandlinger vise sig Mulighed for at opnaa et for en længere Periode betryggende Flertal for en Ordning som den nu foreslaaede eller en lignende, vil jeg, som Forholdene ude i Verden ligger for Tiden og i øvrigt alt andet lige, ingen Betænkelighed have ved at tage den Del af Ansvaret for Regeringens videre Førelse, der paahviler mig som Udenrigsminister. Men disse Udtalelser gælder og kan kun gælde den nuværende Situation, thi, som jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet ved denne Sags Behandling i Fjor, er der her et Punkt, hvor vi aldrig kan naa til en Løsning een Gang for alle, og hvor vi stadig maa være forberedt paa at have et aabent Blik for Udviklingens Tendens.“

Den højtærede Udenrigsminister siger altsaa, at for Tiden vil han paatage sig Ansvaret. Det har i denne Forbindelse nogen Betydning at se, hvad en tidligere Statsminister, Hr. Folketingsmand N. Neergaard, for ganske nylig har sagt om hele dette Spørgsmaal. Folketingsmanden blev interviewet af en Korrespondent, og dette Interview har staaet i en hel Række fremmede Blade. Hr. N. Neergaard udtalte følgende: „Efter min Opfattelse vil den største Fare for Verdensfredens Oprethol-